

Крамниця

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Гуде крамниця передмість червоних,
З набитими полицями в огнях вітрин;
Шалений крик і гомін, рух плечей і спин,
І золотаві букви на фронтонах,
Що запалали враз в вечірній час.

І зранку продають у ній
Серед мастил і між олій,
Серед цукерок і начиння,
За копійки, щоб мали всі,
Алмази, що горять в росі,
Серед блискучого проміння.

І продають надвечір тут,
Мов чистоту серед облуд,
Манливе сонце золоте,
Омите хвилями морськими,
Неначе пальцями гнучкими,
Де обрій барвами цвіте.

Стоїть крамниця з мурами тяжкими
З балконами й карнизами виткими,
І з барельєфами у нішах,
В плакатах і в афішах,
Де чорний клоун ангела скубе.

Через туманне марево сліпе
Сюди нічними котяться шляхами
Платформи, тачки і візки,
Що повертають з заводської брами,
З-за цвинтаря, з-за мосту, з-за ріки,
Гуртами
І чорними важкими вантажами
Трясуть будинки, землю і зірки.

І на полицях і в шухлядах
Кладуть забутий крам людський,
Що за старих часів крилатих
Привабним був у хвилях мрій;
Кладуть богів і їхню вроду
І вічність привидів страшних,
І знаки їх, і їх жахоту,
І книги, що глузують з них.

Весь пал, і спомини, й надії
Пиляться в картках на столах.
Слова, що розкривали мрії,
В жерців палали на устах,
Тепер випльовують бродяги,
Немов блюзнірство, для розваги.
Весь світ покладено на лави,
І рани сяють, мов дими,
І почуття гіркої слави
Теж надихається грішми.

Огнями літер до небес бездонних
Звелась крамниця передмість червоних!
Клекоче вир юрби
При вході щодоби,
І рій її бажань,
Мільйонних і бурхливих,
По сходах котиться у хвилях поривань
І в диких звивах
Тече по етажках манливих.

То думка до мети
Воліла б досягти,
Безсмертна й переможна,
Але завжди тривожна.
Ось розуми живі,
Що бачать дні нові,
Бажають між імлі й негоди
Навіки знищить перешкоди,
Розбити, розтрощить, знести,
І край омріяний знайти, —
Хоч мовчазні й обдурені вони

Людьми, що в пристрасті шаленій
Використовують їх геній
Для зисків і мани.

О! сонячний едем край небосхилу,
Під сьйвами злотистих верховин,
Де світових законів дивну силу
Провидці знають до глибин,
Вважаючи богами їх новими.
О, поривання відновить життя
Міцною вірою, що володіє ними.
Відбившись в очах їх, до забуття!
Коли ж вони додому повертають,
До темного й чадного каганця,
Їх люди тут до краю обкрадають —
І правду їх, і долю, і серця.

Стоїть крамниця серед зливи
Юрби гучної, мов припливи
І срібла, й золота, і хур;
Стоїть крамниця, наче мур,
У сплесках світла осяйного,
Що вгору лине аж до зір.
Здається, ніби виє звір
Серед мовчання світу неземного.

Джерело: Державне видавництво художньої літератури, Київ, 1946.

Переклад: Микола Терещенко